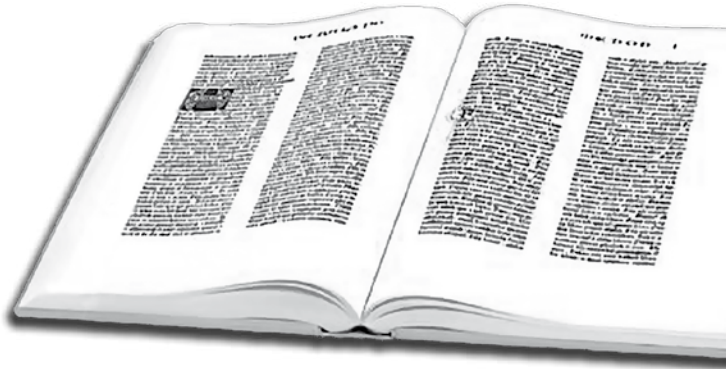

de stem in de woestijn

»De Stem van een die roept in de woestijn: »Bereidt de weg des Heren, maakt recht zijn paden.«

Waar blijft de belofte

van Zijn komst? (2 Petrus 3:4)

In het tweede hoofdstuk van zijn tweede brief gaat Petrus uitvoerig in op het verkeerde gedrag van de dwaalleraars die destijds al in de gemeente van Jezus binnenslopen. Ze beweerden dat Jezus Christus hun Heer was die hen met Zijn bloed gekocht had terwijl hun levenswandel liet zien dat dit alleen maar een belijdenis met de mond was, maar niet van hun hart. Deze dwaalleraars moedigden seksuele immoraliteit aan in plaats van reinheid die voor God welgevallig is, ze hielden van hun geld, niet van hun naaste; en zo was Petrus genoodzaakt de gemeente ervoor te waarschuwen dat als ze zich niet van deze dwaalleer zouden afkeren en in gehoorzaamheid de weg van de waarheid zouden gaan volgen ze een gevaarlijke weg insloegen waarvan het einde het verderf zou zijn. Deze waarschuwing geldt tegenwoordig nog voor iedereen die het evangelie hoort maar niet bereid is zichzelf en zijn leven helemaal aan de Here Jezus over te geven.

In het derde hoofdstuk komt Petrus op het thema van het eerste hoofdstuk terug en wel op de rijke en geweldige beloften van God aan de zijnen die ertoe dienen dat we daardoor deel krijgen aan de goddelijke natuur (vgl. 2 Petrus 1:4). Gods beloften dienen ertoe om onze hoop daarop te stellen en daarmee de kracht krijgen om verzoeken te weerstaan en een leven in godsvruchtige gerechtigheid te leiden. De verzen 13 en 14 van het derde hoofdstuk tonen ons duidelijk de samenhang tussen de hoop op de vervulling van de goddelijke beloften en de kracht om een rein en onberispelijk leven te leiden: *»Maar wij verwachten, overeenkomstig Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont. Daarom, geliefden, terwijl u deze dingen verwacht, beijver u om onbevlekt en smetteloos door Hem bevonden te worden in vrede!«* De zekere verwachting van de nieuwe wereld van God waarin gerechtigheid woont geeft ons de kracht om in deze wereld al een leven van reinheid en vrede te leiden.

De ontkenning van de tweede komst

Opdat de goddelijke belofte voor de tweede komst van Jezus en de met Hem verschijnende nieuwe wereld van gerechtigheid en vreugde in ons hoop en kracht kunnen bewerken, moeten we er eerst vast van overtuigd zijn dat God deze belofte ook zal vervullen. Maar juist in de gemeenten aan wie Petrus schrijft waren dwaalleraars binnengedrongen die er blijkbaar niet in geloofden dat God Zijn belofte zou vervullen. Misschien waren het dwaalleraars zoals Hymeneüs en Filetus (vgl. 2 Timotheüs 2:17-18) die leerden dat de opstanding van de gelovigen al had plaatsgevonden. Ze beweerden daarmee dat er alleen maar een geestelijke opstanding is en er in de toekomst geen lichamelijke opstanding zou plaatsvinden. Misschien vervalsten ze daartoe een tekst zoals die uit Colossenzen 2:12: *»U bent immers met Hem begraven in de doop, waarin u ook met Hem bent opgewekt, door het geloof.«* Ze beweerden dat we al met Christus geestelijk opgewekt zijn en dat er dus geen lichamelijke opstanding meer nodig was. Zo misbruikten de dwaalleraars destijds de heerlijke boodschap van de machtige opstanding van Jezus Christus uit de doden om de zonden die ze met hun lichaam begingen te verontschuldigen. Zo werd seksuele immoraliteit op theologische manier gerechtvaardigd, want het lichaam was immers niet belangrijk en kon ook niet meer ter verantwoording geroepen worden als er geen lichamelijke opstanding zou zijn.

Petrus had aan het begin van zijn brief al iedere mogelijkheid voor de ontkenning van de tweede komst van Jezus ontkracht: *»Want wij zijn geen kunstig bedachte verzinsels gevolgd, toen wij u de kracht en de komst van onze Here Jezus Christus bekendmaakten, maar wij zijn ooggetuigen geweest van Zijn majesteit!«* (2 Petrus 1:16). Hier spreekt Petrus over de ervaring op de berg van de verheerlijking toen Jezus Christus Zich al voor Zijn opstanding met Zijn verheerlijkt lichaam aan Zijn intiemste discipelen openbaarde en daarmee bekrachtigde dat Hij lichamen naar Zijn eeuwige heerlijkheid zou terugkeren. Als ooggetuige van deze ervaring wil Petrus onze hoop op een lichamelijke opstanding graag bekrachtigen en dit mogen we in geloof als een helder schijnende lamp voor ogen houden terwijl we in een donkere wereld op de verschijning van de heldere Morgenster wachten.

Petrus wil graag dat zijn broeders en zusters blijven denken aan wat door de profeten voorzien werd en wat Jezus Zelf hen door de apostelen had opgedragen (vgl. 2 Petrus 3:1-2). Met de voorzeggingen van de profeten bedoelde hij bijv. die van Maleachi: *»Zie, Ik zend Mijn engel, die voor Mij de weg bereiden zal. Plotseling zal naar Zijn tempel komen die Here Die u aan het zoeken bent, de Engel van het verbond, in Wie u uw vreugde vindt. Zie, Hij komt, zegt de HEERE van de legermachten. Maar wie zal de dag van Zijn komst verdragen? Wie zal bij Zijn verschijning standhouden? Want Hij is als vuur van een edelsmid, en als zeep van de blekers!«* (Maleachi 3:1-2). En wat Jezus door de profeten gezegd had, benadrukt Hij Zelf ook: *»Wees dan waakzaam, want u weet niet op welk moment uw Here komen zal!«* (Mattheüs 24:42).

Dan komt Petrus weer op de dwaalleraars terug en betuigt dat zelfs zij en hun aanwezigheid in de gemeente een deel van de profetie zijn die dan vervuld wordt. *»en zeggen: Waar is de belofte van Zijn komst? Want vanaf de dag dat de vaderen ontslapen zijn, blijven alle dingen zoals vanaf het begin van de schepping!«* (2 Petrus 3:4). Dit argument is vandaag nog net zo actueel als toen. Men denkt dat de natuur en haar wetten constant en onveranderlijk zijn. De zon gaat 's morgens op en 's avonds onder, de jaargetijden komen en gaan in hun vastgestelde volgorde, alles verloopt duizenden jaren volgens hetzelfde schema en zo zal het in de toekomst ook gaan. Dit is de mening van de wetenschap en helaas ook van veel moderne theologen en gemeenten; en de tweede komst van Jezus en de daarmee gepaard gaande gebeurtenissen, dat de hemel met geweld zal vergaan, de elementen door de hitte oplossen en de aarde en alles erop zal verbranden wordt genegeerd en belachelijk gemaakt.

God geeft en houdt Zijn woord

Petrus gaat op drie manieren tegen dit dwaal geloof in:

1. In de verzen 5-7: *»Want willens en wetens is het hun onbekend dat door het Woord van God de hemelen er reeds lang geweest zijn, evenals de aarde, die uit water oprijst en in water vaststaat. Daardoor is de wereld die er toen was, vergaan, overspoeld door het water. Maar de hemelen die er nu zijn, en de aarde, zijn door hetzelfde Woord als een schat weggelegd en worden voor het vuur bewaard tot de dag van het oordeel en van het verderf van de goddeloze mensen.«* De dwaalleraren vergeten dat de wereld door Gods woord is ontstaan en er ook door onderhouden wordt. Als ze bereid zouden zijn dit feit te erkennen zouden ze ook inzien dat alle natuurlijke gebeurtenissen van God afhankelijk zijn. Als God de oude schepping door een nieuwe wil vervangen dan staat het Hem vrij dat ook te doen. We moeten onszelf steeds weer vermanen geen pseudo-wetenschappelijke meningen over te nemen alsof de natuur een op zichzelf staand wezen is – want dat is ze niet! De natuur is enkel en alleen een gevolg van het machtige woord van God. Als Hij Zijn woord tegen deze wereld zal richten, dan zal haar einde onvermijdelijk komen.

2. Een tweede feit dat door de dwaalleraren verkeerd wordt uitgelegd is dat de dingen niet altijd zo blijven als ze vanaf het begin van de schepping geweest zijn. God heeft al een keer Zijn oordeel over de hele schepping gebracht. De zondvloed was er een ondubbelzinnig bewijs voor dat God in staat is de loop van de wereldgeschiedenis dramatisch te veranderen. In het verleden deed Hij dit door water; in de toekomst zal het door vuur gebeuren. Als de dwaalleraren niet zo verstrikt waren in hun eigen hartstochten, dan zouden ze inzien hoe belachelijk de voorstelling is dat alles zo moet blijven als het van het begin van de schepping af geweest is.

Een dag als duizend jaar

3. Nog een argument dat Petrus tegen de dwaalleraren aanvoert vinden we in vers 8: *»Maar laat vooral dit u niet ontgaan, geliefden, dat één dag bij de Here is als duizend jaar en duizend jaar als één dag.«* De dwaalleraren geloofden dat omdat Christus zolang op Zich liet wachten, Hij beslist niet zou terugkomen. Maar Petrus maakt duidelijk dat Gods tijdmeting duidelijk anders is dan die van ons. Ik ben van mening dat de stelling dat God volkomen onafhankelijk van de tijd bestaat niet bijbels is. Hij is weliswaar eeuwig, Hij verandert niet en vergeet nooit; Hij overziet de hele geschiedenis van de mensheid – en daarom geloof ik dat Hij de factor tijd anders waarneemt dan wij het doen. En toch zijn er een paar dingen die ons de tijd vanuit Gods perspectief laten beleven: hoe ouder een mens wordt des te sneller lijkt de tijd te gaan. Je hoort oudere mensen steeds weer zeggen: *»Wat gaat de tijd toch snel. De kinderen zijn zo groot geworden ... het lijkt wel alsof het gisteren is gebeurd!«*

Maar niet alleen in de ouderdom denken we dat de tijd sneller gaat, ook blijdschap geeft ons het gevoel dat de tijd vliegt. Een dag vol verveling lijkt eindeloos, terwijl als je terugkijkt het lijkt dat een vakantie van een week maar een paar uur heeft geduurd. Als Jezus eens terugkomt en Zijn voet op deze aarde zet om over haar te heersen zal het zijn alsof Hij die gisteren pas verlaten heeft. Mens, vergis je niet! Niemand kan de verwachting van de tweede komst van Jezus teniet doen door te beweren dat er sinds Zijn hemelvaart al tweeduizend jaar voorbij zijn gegaan – dit argument is totaal ongegrond! In Gods tijdrekening is het alsof Christus pas twee dagen geleden aan Zijn rechterzijde is komen zitten.

Gods genadige lankmoedigheid

Tenslotte maakt Petrus erop attent dat: *»De Here vertraagt de belofte niet (zoals sommigen dat als traagheid beschouwen), maar Hij heeft geduld met ons en wil niet dat enigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen!«* (2 Petrus 3:9). In Romeinen 11:25 spreekt de apostel Paulus over de *»volheid van de heidenen!«* die eerst in het koninkrijk van God moet binnengaan voordat het einde van de wereld zal komen. Daarom moeten we de schijnbare vertraging van God zien als een daad van genade en barmhartigheid tot Hij al Zijn schapen bijeen heeft gebracht opdat niet een van hen verloren zal gaan (vgl. Johannes 10:16, 26-30). De treurige ironie is dat de dwaalleraren het genadige handelen van God dat henzelf de kans tot bekering biedt tegen God willen gebruiken door te beweren dat Hij Zijn beloften niet zou vervullen. Als God op de dag van het oordeel aan de dwaalleraren uit de tijd van Petrus en uit onze tijd zal vragen: *»Waarom hebben jullie Mijn geduldig wachten als argument voor jullie ongeloof misbruikt?«* zullen ze geen mogelijkheid hebben om Hem iets te antwoorden!

Het is alleen terug te leiden tot de genade van God dat Hij Zich vandaag nog met Zijn woord tot twijfelzaars richt. Laat ook jouw hart niet traag worden; Christus zal komen! Iedere dag is een dag van genade en zou ons tot verbazing over Zijn genade moeten brengen en niet tot twijfel aan Zijn belofte. Als het hele heelal alleen door het machtige woord van God wordt behouden, dan is Hij ook in staat en bereid om te oordelen over de onboetvaardigheid van de mensen zoals Hij het gedaan heeft in de dagen van Noach. Maar alle bereid zijn om zich te bekeren zal Hij in Zijn eeuwige heerlijkheid opnemen.